

Preken

Van de Protestantse Gemeente Enschede
Opstandingskerk en Detakerk

Derde zondag van Pasen.

Lezingen uit Johannes 21: 15 – 19 & Handelingen 3: 11 - 26

Gemeente van onze Heer Jezus Christus,

Ds H. Siebert

Tweemaal Petrus, vanmorgen.

Tweemaal de Rotsman, tegen wie Jezus gezegd heeft: *‘Ik zeg je; jij bent Petrus, de rots waarop ik mijn kerk zal bouwen’.*

Eénmaal horen we een redevoering van Petrus, een direct vervolg op het verhaal van vorige week. En éénmaal in gesprek met Jezus, die zich na zijn Kruisiging als Opgestane laat kennen, ook in directe aansluiting op het verhaal van de visvangst van vorige week.

Twee paasverhalen die elkaar aanvullen en versterken; die u en mij vertellen van Opstanding.

Er zit een lamme man voor de tempel;

hij bedelt, vraagt de bezoekers van de tempel om geld voor zijn levensonderhoud.

We zien een mens; aan de grond, niet in staat om rechtop te staan.

Met handen en voeten gebonden.

In bange afwachting wat een ander dit keer voor hem over heeft.

Johannes en Petrus hebben de lamme man *gezien*. In de ogen gekeken.

“Geld heb ik niet, zegt Petrus, maar in Naam van Jezus Christus van Nazareth, sta op en loop!”

En ja, de man springt op, begint te lopen, en dansend en springend gaat de lamme mens met Petrus en Johannes de tempel binnen.

Tegenover de stomverbaasde menigte begint Petrus een gloedvol betoog.

Niet zijn eigen verdienste, niet zijn eigen kracht is het geweest. Niet zijn rotsvaste geloof.

Nee, Petrus wijst van zich af. De Opgestane. Dáár moet u verhaal gaan halen.

‘Het geloof dat Jezus schenkt, heeft deze lamme mens gezond gemaakt. Heeft hem heel gemaakt, gaaf en ongeschonden.’(vs. 16)

Petrus gebruikt veel titels, verwijzingen en omschrijvingen om te praten over Christus. Eén daarvan licht vanmorgen speciaal op.

Petrus zegt van Jezus: “Hem die de weg naar het leven wijst hebt u gedood! Maar God heeft hem uit de dood doen opstaan, en daarvan getuigen wij.”(vs. 15)

‘Hem die de weg naar het leven wijst’. “De Leidsman ten leven” is de meer klassieke vertaling. De leider; diegene die ons de weg wijst. Diegene die voorgaat. Die ons voorgaat op de weg naar het leven. De leidsman die ons recht op de voeten zet en doet wandelen. Wándelen ten leven.

Het klinkt zo verleidelijk. De Leidsman. Achter de gids aan gaan, die u naar het leven zal leiden.

Maar, kun je dat nog wel zeggen. Ga achter een Leidsman aan?

De grote leiders van de wereld reeds ontmaskerd, als onbetrouwbare voormannen zonder hoger ideaal dan hun eigen rijkdom. Leiders van grote en kleine organisaties ontmaskerd als egoïstische zakkenvullers. De leiders van het land leggen het bijltje erbij neer, omdat de crisis hun boven het hoofd groeit en er nauwelijks rechtvaardige keuzes te maken zijn.

Maar, bovendien. Beslissen wij anno 2012 niet *zelf* waar we heen gaan? Wat ons doel is, wat onze weg? De postmoderne mens zit niet op een leider te wachten. Die is heel goed in staat om eigen afwegingen te maken en zijn leven op koers te houden.

Jazeker. En dat is maar goed ook.

Niet klakkeloos overnemen wat iemand zegt. Niet ondoordacht achter iemand aanlopen, omdat zijn hoofd het meest op de tv verschijnt.

Blijf *altijd* kritisch nadenken. En pas dan integreer je wat je hoort en ziet en leest en begrijpt.

Fundamenteel is de vraag wat is het criterium? Wat is de *basis* waarop je beslissingen maakt?

Want wanneer je je ontdoet van de één Leider of Leidend Principe, weet dan wel dat er twee andere voor in de plaats komen. Altijd blijft de vraag; door wie laat jij je leiden? Ook in een tijdperk dat de ontwikkeling van *mijn* leven leidend is.

Volg de weg ten leven! Leg je hart bij de Leidsman ten leven.

Petrus zegt dat vanuit de grond van zijn hart. Maar meer nog, vanuit zijn eigen ervaring; Aan hem is gevraagd: “Volg jij mij?”

Want dan kom ik bij dat andere verhaal, van Petrus samen met Jezus. Nadat de discipelen een lange nacht gevestigd hebben, zonder maar *iets* te vangen, schijnt aan hen de Opgestane. Hij zegt hen hun netten aan de andere kant uit te gooien.

En dan gaat Jezus met Petrus het gesprek aan.

“Simon, zoon van Johannes, heb je mij lief?” vraagt Jezus onomwonden? (Joh. 21: 15) “U weet, Heer, dat ik van U houdt.”

En een tweede keer klinkt; Simon, zoon van Johannes, heb jij mij lief? En voor de derde keer: Simon, zoon van Johannes, houd je van mij? “Heer, U weet dat ik van u houdt.”

Hier wordt taal van de liefde gesproken. Hier luidt de vraag; ‘ben je verbonden met mij?’ Houd je van mij?.

Want, als je mij wilt volgen, dan moet dat een hechte verbondenheid zijn, die niet loslaat. Een onverbreekelijke liefdesband. “Waar jij heen gaat, daar zal ik heen gaan, en waar jij sterft, daar zal ik sterven’, zegt Ruth tegen Noomi.

Als je van mij houdt, wil je dan verbonden zijn met mij, ook als dat overgave en zelfopoffering inhoudt?

Drie maal de vraag: “Heb jij mij lief?” Zoals eerder al driemaal de vraag: ‘Hoor je bij hém?’ “*Jij, je leven voor mij geven? Waarachtig, ik verzeker je, nog voor de haan kraait zul jij mij driemaal verloochenen.*” (Joh. 13:38)

De driemaal herhaalde vraag van Jezus heeft alles te maken met Petrus’ verloochening. Maar, wellicht anders dan u denkt.

Van alle leerlingen is Petrus die nacht het verst meegegaan. Alsof hij dacht: ‘Op mij moet hij kunnen bouwen’. Dieper en dieper de nacht in, ging Petrus.

Zanger Stef Bos laat Petrus zingen: ‘Beter een oorlog dan gewapende vrede. Beter op zoek gaan dan altijd gewacht, beter gevallen dan nooit gesprongen, en beter de liefde verloren, dan nooit lief gehad.’

Er komt een punt dat alles gaat glijden en er geen houden meer aan is. Er komt een punt dat alles gaat kantelen.

Dat heeft niets te maken met zwakte, met slappe knieën, of lafhartigheid.

Integendeel. Juist jouw kracht, jouw moed, jouw geloof heeft je gebracht tot dat punt waarop alles schuift, waarop alles voor niets lijkt te zijn geweest. ‘Beter de liefde verloren, dan nooit lief gehad.’ *‘Nee, ik ben niet van hem’.*

Jawel, Petrus. je bent wél van hem! Dat was je toen ook, al wilde je het niet weten! Dat ben je nu! Dat zul je voor altijd zijn.

De nacht is voorbij gegaan. Stukgelopen op de onvoorwaardelijke liefde van Leidsman ten leven. Het is paasmorgen.

De nacht en eenzaamheid zijn voorbij gegaan, en Jezus vraagt aan Petrus:

Simon, zoon van Johannes, heb jij mij lief?

En dan mag klinken: U weet het! Niet mijn Liefde gaat voorop, maar U die weet.

In dát weten, mag ik de lamme bij de hand vatten. In dat weten, krijg ik de moed om te zeggen: sta op en wandel.

Vanuit zijn eigen ervaring kan Petrus de lamme mens bij zijn hand grijpen, vastpakken, ophoog trekken en op zijn eigen benen zetten.

Wanneer Petrus wandelt op het water, en bang wordt, en wegzinkt, dan is het Jezus die de hand uitstrekt, hem aangrijpt het zegt: 'Kleingelovige, waarom heb je gewankeld?' Na de diepste donkere nacht is het Jezus die zijn hand uitstrekt en zegt: "Hoed mijn schapen".

Dezelfde Petrus strekt nu zijn hand uit 'En wekt hem op'. Het is voluit Pasen.

Lieve mensen.

Iemand zal die hand grijpen, van de mens die door de grond is gezakt. *Iemand* zal een ander vastgrijpen, op de benen zetten, rechtop laten staan.

Niet vanuit eigen kracht, niet vanuit eigen verdienste. Niet omdat wij ons op de borst kunnen slaan.

En ook zal die hand niet uit rotsvast geloof voortkomen. Want, het gaat niet om een hand uit de hemel, geen neder gedaalde Godsfiguur die tegen je zegt: 'Sta op'!

Het is zo klein. Een buurvrouw, die vraagt: 'Gaaf het écht goed?'

Het is de schoolmeester, die je toefluistert: 'Kop op, je kunt het'!

Het is een vriend, die even aan komt wippen.

Soms is het je geliefde, die streng toespreekt en zegt: 'En nu is afgelopen! Samen gaan we een andere kant uit!'

Het zijn u en ik.

Die een hand uitstrekken. En zeggen; Sta op!

Alleen zó zal het zijn, dat vele kleine kiezelsteentjes samen de rots zijn waarop Christus zijn kerk bouwt.

Amen.